

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/157/2023
Identifikačné číslo spisu: 8619201006
Dátum vydania rozhodnutia: 20.03.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Erika Šobichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:8619201006.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M. L., rodenej C., narodenej XX. L. XXXX, C., L. M. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Nám. SNP 7, proti žalovanému Orange Slovensko, a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35 697 270, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Branislava Máčaja, s. r. o., Bratislava, Vajnorská 21A, IČO: 46 759 875, o zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 5 000 eur, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6C/19/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 10. novembra 2022 sp. zn. 17Co/34/2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/34/2022 z 10. novembra 2022 vo výroku o priznaní nároku na náhradu trov konania z r u š u j e a vec mu v rozsahu zrušenia v r a c i a na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom sp. zn. 6C/19/2019-164 zo dňa 21. septembra 2021 (ďalej aj „rozsudok súdu prvej inštancie“) zamietol námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník uplatnenú žalovaným (výrok I.), uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 3 300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok III.) a napokon žalobkyni priznal proti žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok IV.).

1.1. Žalobkyňa sa žalobou voči žalovanému domáhala zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 eur. Podľa názoru žalovaného predmetný spor nie je spotrebiteľský a preto namietal podľa § 41 CSP miestnu príslušnosť Okresného súdu Svidník. Miestne príslušným súdom na konanie v prvej inštancii v prípade žaloby žalobkyne na ochranu osobnosti je podľa § 13 CSP všeobecný súd žalovaného a tým je Okresný súd Bratislava II. K samotnému meritu veci žalovaný uviedol, že nie je v tomto prípade pasívne legitimovaný, pretože nie je daná jeho zodpovednosť za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobkyne.

1.2. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že predmetný spor považuje za spotrebiteľský. Stotožnil sa s právnym názorom žalobkyne, že námietka miestnej nepríslušnosti nie je dôvodná. Uviedol, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaný v dôsledku toho, že porušenie ochrany osobných údajov bolo spôsobené pri plnení zmluvy o pripojení, ktorú mala žalobkyňa uzatvorenú so žalovaným.

1.3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že pri spracovávaní osobných údajov žalobkyne, ktoré boli odovzdané v súvislosti s poskytovaním telekomunikačných služieb žalovaným, došlo k bezpečnostnému incidentu, ktorý bol predmetom administratívneho konania. Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, Bratislava (ďalej aj „úrad na ochranu osobných údajov“) v právoplatnom rozhodnutí č. 00777/2017-Os- 17 zo 16. augusta 2017 skonštatoval, že sprostredkovateľ ELSIG, s. r. o. porušil ustanovenia § 17 ods. 1 a § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z. z. pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti žalovaného tým, že uvedené dokumenty boli v archívnej krabici s označením ARCHIVE BOX TYP 1/75, ID 350GPB01 ORANGE SLOVENSKO, a. s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011., 8.11.2011-3.11.2012 a umiestnené v sklade na papierový odpad nachádzajúceho sa za budovou, v ktorej sídli predajňa žalovaného na ulici Hlavná 60 v Stropkove. Následne Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky rozhodnutím č. 01515/2017-Os- 9 z 22. decembra 2017 uložil sprostredkovateľovi, obchodnému zástupcovi žalovaného spoločnosti ELSIG s. r. o., za porušenie povinností súvisiacich s bezpečnosťou spracúvania osobných údajov a likvidáciu dokumentov pokutu v sume vo výške 5 000 eur, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 13. marca 2018.

1.4. Súd prvej inštancie zohľadnil rozsah incidentu, počet dotknutých osôb, trvanie incidentu, význam chráneného záujmu žalobkyne (najdôležitejšie osobné identifikátory, napr. rodné číslo), aj významné postavenie žalovaného na telekomunikačnom trhu a priznal žalobkyni náhradu nemajetkovej ujmy v sume 3 300 eur ako primeranú a vo zvyšku žalobu zamietol. Podľa názoru súdu táto suma napĺňa preventívnu, satisfakčnú a sankčnú funkciu, ktorú by mala spravodlivá reálna náhrada spĺňať.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, a to vo výrokoch I., II. a IV. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie a súvisiaci výrok o trovách konania a podľa zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario dospel k záveru, že odvolanie proti rozhodnutiu vo výroku o miestnej príslušnosti súdu nie je prípustné a v ostatnom rozsahu je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie zmeniť.

2.1. Odvolací súd rozsudkom sp. zn. 17Co/34/2022 - 270 z 10. novembra 2022 odmietol odvolanie žalovaného voči výroku o miestnej príslušnosti (výrok I.), zmenil rozsudok Okresného súdu Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) č. k. 6C/19/2019-164 zo dňa 21. septembra 2021 tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 110 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II.), pričom žalobkyni priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.2. Odvolací súd bral do úvahy jednotlivé okolnosti v prejednávanej veci, pričom dospel k záveru, že suma priznaná súdom prvej inštancie je neprimeraná vzhľadom k tomu, že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017 nebola ustálená, nakoľko z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva jednoznačne, od kedy boli predmetné písomnosti ponechané v príručnom sklade. Taktiež je nesporné, že žalovaný sa žalobkyni ospravedlnil za predmetné konanie. V danom prípade nemožno hovoriť o nejakej škandalizácii žalobkyne, či o opakovanej a zvýšenej intenzite protiprávneho konania, či úmyselnej motivácii na dosiahnutiu zisku alebo diskreditácii žalobkyne. Odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na významné postavenie žalovaného na telekomunikačnom trhu, ako aj vzhľadom na funkciu prevenčno-sankčnú, je primerané priznať žalobkyni nárok na finančnú náhradu, avšak nie vo výške priznanej súdom prvej inštancie a skonštatoval, že nedošlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, ale len k potenciálnej možnosti ich ohrozenia, čo nepochybne odôvodňuje zníženie minimálnej náhrady nemajetkovej ujmy na hodnotu 50 % zo základu priznaného pre obeť násilných trestných činov zo sumy 4 350 eur (§ 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z.z.). Poukázal na rozhodnutie Mestského súdu v Prahe sp. zn. 22Co/147/2019 z 29. augusta 2019, ktorý potvrdil primerané zadosťučinenie vo výške 10 000 Kč, čo pri porovnateľnom skutkovom stave, kedy však došlo k úniku údajov, aj keď v rozsahovo menšom objeme na jedného klienta, ale tieto boli uniknuté do digitálneho prostredia, teda boli nepochybne všeobecne prístupnejšie než to bolo v prípade žalobkyne. V danej veci teda došlo k priznaniu primeranej nemajetkovej ujmy v sume cca 400 eur. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti dospel k záveru, že priznaná suma 110 eur je vzhľadom na charakter veci primeranou nemajetkovou ujmou.

2.3. O nároku na náhradu trov celého konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 396 ods. 2 CSP v

spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v celom rozsahu s poukazom na jej úspech v spore, lebo výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy závisela od úvahy súdu. Pri takomto nároku sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná, čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalujúcu stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Žalobkyňa bola, čo sa týka základu nároku, plne úspešná, a to, čo sa týka prvoinštančného aj odvolacieho konania, preto má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo žalovanej sumy). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako bolo uvedené, sa skúma, čo do právneho základu, a nie, čo do výšky priznaného nároku. Preto odvolací súd priznal žalobkyni nárok na plnú náhradu trov konania.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 17Co/34/2022 - 270 z 10. novembra 2022 - výroku o priznaní nároku na náhradu trov konania, podal dovolanie žalovaný (ďalej len „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP. Dovolateľ je toho názoru, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite nevysporiadal s relevantnou argumentáciou, resp. časť z nej rovno odignoroval a to v tak zásadnej miere, že takýmto nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu dovolateľovho práva na spravodlivý súdny proces a je daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Zdôraznil, že z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom, ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu.

3.1. Podľa názoru dovolateľa odôvodnenie priznania nároku na náhradu trov konania v plnej výške súdom prvej inštancie nemá oporu v príslušných ustanoveniach CSP. Úspech vo veci sa vždy skúma, čo do právneho základu, ako aj, čo do výšky priznaného nároku. Zároveň podotkol, že v prípade ak trovy konania násobne prevyšujú judikovanú čiastku je možné označiť situáciu za výnimočnú, odôvodňujúcu aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 113/2019 zo 6. júna 2019, ako aj na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 3923/2011 z 29. marca 2012, z ktorého relevantnú časť citoval. Ďalej argumentoval tým, že z uvádzanej literatúry, ako aj z prezentovaných súdnych rozhodnutí je relevantné posúdenie otázky, či žalobkyni vôbec vznikol za skutkových okolností danej veci nárok na náhradu trov konania a ak áno, v akom rozsahu. Podotkol, že z uplatnenej sumy 5 000 eur žalobkyni bola priznaná suma 100 eur (štyridsaťpäť násobne nižšia než výška žalovanej sumy). Uviedol, že odvolací súd mal minimálne uviesť, prečo túto odbornou literatúrou a súdnymi rozhodnutiami podloženú argumentáciu žalovaného pri svojom rozhodnutí nezohľadnil. Odvolací súd sa však s relevantnou argumentáciou vo svojom rozhodnutí o náhrade trov konania, či už vo vzťahu k posúdeniu vzniku nároku na náhradu trov konania alebo použitia moderačného práva podľa § 257 CSP, ani len nezaoberal a v napadnutom rozhodnutí absentuje akékoľvek odôvodnenie, prečo na ňu neprihliadal, resp. z akých dôvodov ju považoval za nesprávnu. Dovolaním napadnuté rozhodnutie považoval za nedostatočné z dôvodu nevysporiadania sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie o trovách konania, teda za arbitrárne, nepreskúmateľné a nezrozumiteľné. Navrhol napadnuté rozhodnutie vo výroku o nároku na náhradu trov konania zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného považovala dovolanie za procesne neprípustné, ako aj za nedôvodné. Napadnutý výrok o trovách konania nemôže byť považovaný za rozhodnutie vo veci samej, ani nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Poukázala na rozdielnú súdnu prax pri posudzovaní prípustnosti dovolania proti výroku o trovách konania. Podľa názoru žalobkyne súd v napadnutom rozhodnutí stručne a jasne prezentoval svoju argumentáciu k rozhodnutiu o trovách konania a za procesnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP nie je možné považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Vo vzťahu k nedôvodnosti ďalej uviedla, že predmetom sporu bolo konanie o ochranu osobnosti a odvolací súd posudzujúc pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nepovažoval za rozhodujúcu výšku požadovanej a v konečnom dôsledku ani priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, ale za rozhodujúce konštatovanie súdu o tom, že do osobnostných práv žalobkyne bolo zasiahnuté. V tejto súvislosti poukázala na skutkové a právne identické právne veci týkajúce sa účastníkov konania, s tým, že ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 233/2022 z 24. mája

2022 ústavnú sťažnosť žalovaného odmietol. Z jeho obsahu vyplýva, že pokiaľ príslušný súd skonštatoval zásah do osobnostných práv, mala žalobkyňa plný úspech v spore teda patrí jej plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásady úspechu. Z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Vo vzťahu k navrhovanej aplikácii ustanovenia § 257 CSP žalobkyňa uviedla, že dovolateľ i napriek vyslovenému právnomu názoru uvedenému v rozhodnutí ústavného súdu, naďalej bez akejkoľvek novej argumentácie podáva zbytočné návrhy a podania, v ktorých predkladá opakovane súdu odmietnutú nesprávnu právnu argumentáciu. Navrhla dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP, resp. ho zamietnuť podľa § 448 CSP a žalobkyni priznať proti žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Dovolateľ v replike k vyjadreniu žalobkyne k dovolaniu zotrval na svojom stanovisku. Bol toho názoru, že dovolanie je prípustné v plnom rozsahu s poukazom aj na judikatúru ústavného súdu I. ÚS 275/2018 z 15. augusta 2018, ako aj nález sp. zn. I. ÚS 387/2019 z 2. apríla 2020. Predmetom dovolania je rozhodnutie odvolacieho súdu o samotnom nároku na náhradu trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, nie o samotnej výške trov konania, ktorých spôsob určenia bol predmetom ústavnej sťažnosti žalovaného. Zotrval na svojich dôvodoch uplatnených v podanom dovolaní.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na

zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

14. Podstata dovolacej argumentácie vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti uplatnenej v zmysle § 420 písm. f) CSP spočívala v namietaní nedostatočného, nepresvedčivého odôvodnenia, ako aj v nevysporiadaní sa s podstatnými uplatnenými námietkami v odvolaní.

15. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vo výroku o nároku na náhradu trov konania. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou civilného sporového konania, a ako také spadá pod čl. 46 ods. 1 ústavy, prostredníctvom, ktorého sa zaručuje každému základné právo na súdnu ochranu. Všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo strany sporu na súdnu ochranu. Či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy), určuje zákonná úprava náhrady trov konania obsiahnutá v procesnom predpise, ktorú treba vykladať v súlade s vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, možno považovať rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, preto je preskúmateľné v dovolacom konaní v zmysle § 420 CSP (I. ÚS 387/2019, I. ÚS 275/2018).

16. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku o priznaní nároku na náhradu trov celého konania uvedeného v bode 18. vyplýva len aplikácia ustanovenia § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a o záver o úspechu žalobkyne v spore, lebo posúdenie právneho základu záviselo od úvahy. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia sa vôbec nevysporiadal s navrhovanou aplikáciou ustanovenia § 257 CSP dovolateľom v odvolaní, i napriek tomu, že žalovaný námietku proti priznanému nároku na náhradu trov konania uplatnil, ako aj uviedol dôvody.

17. Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

18. Dodržiavanie povinnosti rozhodnutie náležite odôvodniť má zaručiť transparentnosť rozhodovania súdov, lebo každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy (čl. 2 ods. 2 Základných princípov CSP). Súd je preto povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony strany sporu primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať (II. ÚS 675/2014). Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Meskiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 1296 s.).

19. Podľa judikatúry ústavného súdu a EŠLP odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby spravodlivé súdne rozhodnutie reagovalo na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú odpoveď na riešenie konkrétneho právneho problému (obdobne napr. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/00, III.

ÚS 200/09). Ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument. (II. ÚS 410/06, Georiadis v. Grécko z 29. mája 1997, Higgins v. Francúzsko z 19. februára 1998).

20. Odôvodnenie uvedené odvolacím súdom v bode 19. napadnutého rozhodnutia, nespĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia vyplývajúce z ustanovenia § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP, lebo z jeho obsahu vyplýva, že sa odvolací súd vôbec nezaoberal uplatnenými námietkami žalovaného vo vzťahu k navrhovanej aplikácii ustanovenia § 257 CSP na rozhodnutie o trovách konania. Na základe uvedeného dovolací súd považoval preto napadnuté rozhodnutie pre nedostatok dôvodov za nepreskúmateľné a to do takej miery, že nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP. Váda tejto povahy je dôvodom, ktorý zakladá nielen prípustnosť dovolania, ale zároveň aj jeho dôvodnosť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu.

21. Vzhľadom na uvedené dôvody dovolací súd považoval uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP vo vzťahu k namietanému nedostatočnému odôvodneniu dovolaním napadnutého rozhodnutia za dôvodný, preto napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil vo výroku o trovách konania v súlade s § 449 ods. 1 CSP a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

22. V ďalšom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne vec v rozsahu zrušenia prejednať a rozhodnúť o podanom odvolaní žalovaného. Výsloveným právnym názorom vyplývajúcim z tohto uznesenia je odvolací súd viazaný (§ 455 CSP).

23. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne odvolací súd v novom rozhodnutí vo veci samej (§ 453 ods. 1 a 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.